

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : EMANOIL DAN

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România. 45 lei
 6 luni 22,50
 3 luni 11,25
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5
 Lângă Palatul Justiției
 = TELEFON 1698 =

SUMAR**JURISPRUDENȚA :**

— Tribunalul Ilfov s. II: *I. Stănescu cu Sultana și Petre Rădulescu* (Art. 37 din legea asupra măsurilor excepționale este aplicabil prin prelungirea contractului în curs, când intențiunea proprietarului d'a se muta în casă acoperă, în mod vadit, dorința d'a se folosi de un alt contract cu chiria sporită).

— Tribunalul Putna s. II: *Colonel Ștefănescu cu Hună Grümberg* (Chiriași, cu contract mai vechi de Martie 1915, nu pot beneficia de dispozițiile de prelungire a contractelor pe baza art. 37 din legea asupra măsurilor excepționale din 5 Aprilie 1916, care nu este o lege inconstituțională. Proprietarul are dreptul, dacă contractul chiriei expiră, a cere și obține evacuarea lui, în cazul când voește a ocupa dânsul — proprietarul — casa locuită de chiriaș).

— Judecătoria Ocol VII București: *Maier Marcovici cu Maior C. Ștefanovici și Ion C. Piliți și Gh. Orghidan cu M. Weinberg* (Contractele de locațiune încheiate cu acaparatorii, care sunt declarate nule conform art. 38 legea excepțională, vor rămâne în vigoare până la termenele dește de obiceiul locului conform art. 1436 și 1437 c. civ. pentru că proprietarul care nu e în culpa și care a încasat chiria conform contractului, nu poate fi obligat la restituire, fiindcă legea excepțională nu poate să desființeze principiile fundamentale de drept civil. Când se anulează contractul de locațiune pentru acaparare, subchiriașii vor plăti proprietarului chiria inițială, iar sarcinile care nasc pentru proprietar în locul locatarului principal, se evaluează în bani și suma rezultată se repartizează la sub chiriași ca, adaos la chiria ce i-ar fi revenit fără ele), cu o Notă de d-l profesor *I. Tanovicicam*.

— Judecătoria T. Măgurele: *Al. Dulcescu cu Anghel Voiculescu* (Legea asupra măsurilor excepționale este creată în interesul chiriașilor, numai lor le este lăsată facultatea de a se folosi de ea sau de a renunța la contract, denunțându-l în termenele arătate, nu și proprietarului).

Rezumatele Jurisprudenței Curții noastre de casație

— *Cas. s. I. Timbru.* — Cărei taxe este supus recursul făcut contra unei sentințe a tribunalului, dată asupra unui apel civil într-o acțiune mai mare de 1500 lei? — Art. 124 din legea jud. de ocol din 1907; art. 25 și 26 din legea timbrului.

— *Casație s. I:* Măsuri și greutăți. — Contravenție. — Hotărâre achititoare. — Recurs făcut de avocatul statului. — Neadmisibilitate. Art. 35 l. măsurilor și greutăților și art. 295 din reg.

— *Casație s. III:* Contravenție vamală. — Apel la tribunal. — Timbru de 30 bani. — Art. 17 al. I leg. timbrului.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ILFOV, S. II

Audiența dela 9 Ianie 1916

Președenția d-lui GR. PHEREKYDE, Președinte

Sentința No. 435

Contract de locațiune. — Prolungire în baza legii asupra măsurilor excepționale.

Art. 37 din legea asupra măsurilor excepționale este aplicabil prin prelungirea contractului în curs,

când intențiunea proprietarului d'a se muta în casă acoperă, în mod vadit, dorința d'a se folosi de un alt contract cu chiria sporită.

Tribunalul,

Având în vedere apelul înreg. la No. 20474/916 al d-lui I. Stănescu, în contra cărței de judecată No. 718/916 Jud. ocol. V București;

Având în vedere că proprietarul I. Stănescu, a depus la prima instanță un contract verbal, vizat, pe 6 luni, adică dela 26 Oct. 1915 până la 23 Aprilie 1916 și că susține că, este același contract reînnoit mereu pe 6 luni dela 1909; că, chiriașii Sultana și Petre Rădulescu depun și dânsii un contract verbal, vizat, pe 5 ani, adică dela 23 Aprilie 1915 până la 23 Aprilie 1920;

Considerând că, rezultă din interogatorul luat proprietarului la judecătoria și din notificarea din 15 Martie, că proprietarul a închiriat localul băncii Oborului, cu 2000 lei în loc de 1400 și că acum vrea să se mute dânsul în case;

Că, în speță, atât din natura localului cât și din calitatea părților, reese cu evidență că proprietarul nu se poate folosi în persoană de local, și că asemenea debit nu se închiriază pe termen scurt de 6 luni; că, însă, chiriașul dovedind fără discuțiune că se află în executarea contractului la data legii, dânsul intra în prevederile art. 37 al legii;

Considerând că, intențiunea proprietarului d'a se muta în casă, acoperă în speță, în mod vadit, intențiunea d'a se folosi de un alt contract, cu chiria sporită;

Că, astfel, cată a se examina de Tribunal dacă, pe lângă încercarea d'a se eluda legea pe un motiv, se poate sancționa intențiunea proprietarului pe celalt motiv, folosirea unui contract ce s'ar fi întocmit anterior datei de 5 Aprilie 1916;

Că, prin urmare, se naște discuțiunea asupra efectului retroactiv al legii, de câteori acțiunea unei părți tinde la eludarea legii;

Considerând că, pentru a respinge efectul retroactiv al legii nu trebuie tras argument din faptul că legea, departe d'a anula vr'un contract, le-ar fi întărit pe toate prin prelungire;

Că, într'adevăr, formula legii este generală dar trebuie examinat la ce cazuri este juridicește aplicabilă;

Că, prelungirea contractelor mai vechi de 1 Martie 1913, trebuie exclusă, fiindcă afară de argumentul de text (art. 35) este un argument de rațiune: legea nu oprește sporirea pentru aceste contracte, nici nu stabilește că chiria va fi fixată de judecător, astfel că ar fi vorba de un contract nou, ceace exclude ideia de prelungire, fiind o soluțiune de continuitate; și astfel că, în drept, nici nu există un contract nou, fiindcă o locațiune fără preț nu întrunește condițiunile de naștere ale contractului;

Că, prelungirea nu se poate aplica nici la contractele

posteroare promulgării legii, fiindcă prelungirea unui contract care nu există este o construcție juridică imposibilă, și fiindcă chiar dacă s'ar interpreta expresiunea greșită a legii în sensul că «se prezumă tacite până un an după războiu toate contractele viitoare», încă această prezumție ar fi contrazisă prin contractele mai scurte sau mai lungi, fiindcă nicaeri legea nu a exclus contractarea pe șase luni sau pe 5 ani, și s'ar reduce la modificarea foarte problematică a prezumțiilor stabilite de art. 1450 și 1451 din cod. civil, lăsând la o parte favoarea acordată chiriașului pentru denunțarea contractelor de 1 an sau mai mici, din art. 37 al legii;

Că, deci, singura sferă de aplicațiune a legii, în ce privește prelungirea, trebuie limitată la contractele existente, actualmente în vigoare;

Că, în această privință ar fi poate ușor a se conchide că legea a înțeles a prelungi numai contractele reînnoite și acelea în curs pentru care nu există reînnoire între proprietar și chiriașul actual, dar această interpretare simplifică lasă la o parte conflictul principal și anume cazul în care proprietarul, iarăși vorbească cu chiriașul actual, a închiriat la alt chiriaș;

Că, interpretarea care ar considera ca contracte în curs, nu acela care expiră la 23 Aprilie 1916, ci numai acelea care expiră mai târziu și pentru care era firesc ca nici o parte să se gândească la reînnoire la data legii, avea interpretare ar fi afară de litera legii, care prelungeste toate contractele în curs, fără distincțiune;

Că, deci, legea prelungind fără îndoială și contractul în curs de executare și contractul încheiat din vreme între proprietar și alt chiriaș, a creat un conflict de drepturi, care nu poate primi decât două soluțiuni: 1) menținerea lucrurilor; 2) suprimarea legii, tranșarea conflictului în sensul că se dă precădere libertății convențiilor asupra restricțiilor legale;

Că, soluțiunea din urmă nu se poate adopta când există conflict între interpret și lege, ci numai conflict între două legi, sau când conflictul este juridicește ireductibil; or s'a văzut cu ocaziunea judecării altor procese că nu există drept câștigat pentru proprietar atunci când legea aduce oarecare restricțiune la exercițiul dreptului de proprietate, astfel că juridicește conflictul nu este ireductibil fiindcă legea se poate interpreta în sensul menținerii și prelungirii contractelor încheiate de la 26 Oct. 1915 la data legii, în mod general, exceptându-se cazurile în care executarea nu va fi posibilă, iar această executare nu este posibilă în cazul în care este alt contract în curs, prelungit de lege, și pentru care chiriașul actual înțelege a profita de beneficiul legii, adică de reconducțiunea legală;

Că, în sfârșit, mai este o considerațiune care întărește această soluțiune: scopul legii nu este decât unul, stărpirea sporului de chirie, dar mijloacele legii sunt două: 1) statu quo; 2) pedeapsa pentru contravenienți;

Că, în soluțiunea care nu recunoaște efectul retroactiv al legii, mijlocul tras din statu quo, cel mai energetic, dar cel mai sigur, este aproape cu totul înlăturat; în soluțiunea cealaltă prin statu quo se coprinde majoritatea covârșitoare a cazurilor, se compensează în general nedreptăți individuale, inerente menținerea lucrurilor, și mai departe se constată că la contractele viitoare nu se poate aplica decât amenda, nefiind atinse contractele mai vechi de 1 Martie 1915, nici închirierea caselor celor noi;

Că, dacă se interpretează legea în sensul că retroactivitatea legii se aplică numai la prețul chiriei, iar nu și la menținerea contractului, consecințele sunt următoarele: contractele reînnoite de 3 și de 2 ani rămân foarte problematic atinse de prelungire, legea ar fi făcută mai ales pentru contractul de un an; contractul în curs de executare n'ar fi contract «existent» în ochii legii; prelungirea prevăzută de lege nu ar fi un statu quo aplicabil odată cu legea, ci un statu quo

treptat, care ar prelungi contractele după epoca executării sau nașterii lor; cu alte cuvinte am conchide că expresiunea legii nu arată înțelesul ei și am construi ipoteze juridice imposibile ca aceea a prelungirii contractelor viitoare, care pe d'asupra ar coprinde și legiferarea dolului, fiindcă un chiriaș ce ar înțelege să profite sau nu de beneficiul legii, în orice moment al contractului viitor prelungit de lege, iscăbind una și înțelegând alta, ar comite un dol, ocrotit de lege; că, astfel legea ar fi închipuit un statu quo ce nu schimbă într'un nimic cursul obicinuit al lucrurilor, ar fi exprimat o naivitate inutilă, și ar fi creat pentru contractele viitoare o prezumțiune iarăși inutilă, fiindcă chiriașul acceptând alt termen, n'ar putea invoca prezumțiunea legală fără d'a mărturisii dolul său propriu;

Că, deci, față de toate aceste consecințe inacceptabile și în afară de știința dreptului, trebuie conchis că legea, dacă nu în mod expres, dar prin interpretarea singură posibilă a expresiunilor întrebunțate, coprinde efectul retroactiv și asupra chiriei și asupra menținerii contractului; că, cu alte cuvinte, legea a legat părțile contractante, pe loc, la data legii, compensând desăgrementul unui chiriaș care nu se poate muta, prin faptul că îl menține în casa veche;

Că, într'adevăr, legea poate da loc la nedreptăți individuale, dar legea nu dispune decât pentru generalitatea cazurilor, este chiar foarte greu de conceput o lege care ar satisface speranțele infinite și contradictorii ale părților, legea nu este decât o transacțiune, iar legea de față capătă un înțeles particular de realitate dacă se examinează sub acest punct de privire;

Că, în sfârșit, legea permițând chiriașului d'a beneficia sau nu de lege, nu se poate concepe că această facultate să rămână suspendată fără termen, fie pentru contractele pe cale d'a expira, fie pentru contractele reînnoite, fie pentru contractele viitoare;

Că, aceasta facultate se poate exercita numai odată, de actuali chiriași, detentorii imobilului la data legii, și în termen util, pentru a nu vătămă dreptul proprietarului și exercițiul acestei facultăți (ce nu se înțelege de loc pentru contractele viitoare și ce nu se înțelege mai mult pentru contractele reînnoite cu alt chiriaș, în conflict cu chiriașul actual, fiindcă alegerea presupune că poate dispune în două moduri de un lucru ce li este la dispozițiune la data legii) completează minunat statu quo stabilit de lege: menținerea lucrurilor nu se concepe decât la o anumită dată, și pentru toți; iar facultatea d'a nu profita de statu quo nu se concepe iarăși decât o dată și pentru toți; iar toți acei care pot exercita facultatea legală, sunt numai detentorii actuali ai imobilului;

Că, numai astfel cuvintele legii, «toate contractele existente se prelungesc» capătă un înțeles practic, altminteru interpretul face legea, nesocotind-o;

Că, pe de altă parte, din considerațiunile văzute, se înțelege că o parte a legii este fără aplicațiuni, la menținerea contractului, este acea privitoare la contractele viitoare și care parte nu provine decât dintr'o scăpare din vedere, care pune însă în lumină intențiunea legiuitorului, aceea d'a menține toate contractele posibile; în această ipoteză legea nu se poate aplica decât prin amendarea contravenienților;

Considerând că, la lumina acestor principii reșind că art. 37 este aplicabil; și fiind stabilit în speță că dorința proprietarului d'a se muta în casă, nu se reduce decât la intențiunea d'a eluda legea prin închirierea la altul, cu chirie sporită, apelul proprietarului în contra cărței de judecată este neîntemeiat din toate punctele de privire și cată a fi respins.

Pentru aceste motiv respinge apelul, etc;

(ss) Gr. Pherekyde, I. Calmuski.

Grefier (s) I. Christescu.

TRIBUNALUL PUTNA, SECȚIA II

Audiența dela 11 Mai 1916

Președinția d-lui C. GOGALNICEANU, Președinte

Colonel Ștefănescu cu Hună Grunberg

Contract de locațiune încheiat anterior datei de Martie 1913 și care expiră la 23 Aprilie 1916, dacă poate fi considerat ca prelungit prin efectul art. 35 și 37 din legea asupra măsurilor excepționale din 5 Aprilie 1916? — Dacă proprietarul poate cere și obține evacuarea chirieșului al cărui contract expiră, în cazul că dânsul voește a se muta în casă? — Constituționalitatea legii.

1. *Legea asupra măsurilor excepționale din 8 Aprilie 1916, cu privire la chirii, nu este o lege inconstituțională.*

2. *Chiriașii cu contract mai vechi de Martie 1913, nu pot beneficia de dispozițiile de prelungire a contractelor pe baza art. 37 din legea asupra măsurilor excepționale din 5 Aprilie 1916.*

3. *Proprietarul are dreptul, dacă contractul chiriașului expiră, a cere și obține evacuarea lui, în cazul când voește a ocupa dânsul — proprietarul — casa locuită de chiriaș.*

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de d-l Colonel Ștefănescu contra cărței de jud. No. 729/916, prin care judecătoria ocol. Focșani a admis acțiunea introdusă de Hună Grunberg;

Auzind pe părți și văzând actele din dosar;

Având în vedere că prin acțiunea sa, reclamantul în calitate de proprietar, cere ca apelantul în calitate de chiriaș al casei sale să fie obligat a evacua imobilul întrucât contractul dintre ei expiră la 23 Aprilie 1916;

Având în vedere că apelantul răspunde în prim rând, ca și înaintea primei instanțe că, contractul a fost prelungit printr'un acord verbal intervenit încă de câteva luni între el și proprietar;

Având în vedere că proprietarul neagă existența acestui contract verbal, iar apelantul pretinde că o asemenea negațiune, constituie o fraudă și cere să i se admită martori ca să facă dovada prelungirii;

Considerând că a nega pur și simplu existența unui contract nu constituie o fraudă; că prin urmare apelantul tinde să facă indirect o dovadă, aceea a unui contract verbal de închiriere prin martorii, ceea ce este inadmisibil și urmează a fi respins ca atare;

Având în vedere că apelantul obiectează în al doilea rând că dacă contractul se consideră expirat la 23 Aprilie 1916, el se opune la evacuare susținând că e în drept să beneficieze de dispozițiile art. 37 din legea măsurilor excepționale așa cum a fost modificată la 5 Aprilie 1916;

Având în vedere că proprietarul reclamant replică, înainte de orice, că legea e neconstituțională întrucât limitând dreptul de folosință conduce la expropriere;

Considerând că prin legea din 5 Aprilie 1916 nu se ridică proprietarului dreptul de folosință prin închiriere, ci numai se limitează acest drept, cu alte cuvinte nu se desființează dreptul însuși de folosință și de proprietate, ci numai se reglementează, și încă pe un timp limitat, exercițiul acestui drept. Că a reglementa exercițiul dreptului de orice natură în scopul armonizării intereselor interindividuale pe care le arată legiuitorul de la 5 Aprilie 1916 prin expunerea sa de motive și prin debaterile parlamentare, este un oficiu al legiuitorului recunoscut și de teoria și de practica constituțională;

Că, deci argumentul neconstituționalității urmează a fi respins;

Având în vedere că proprietarul mai obiectează că contractul care expiră la Oct. 1916 a fost denunțat la 1 Aug. 1914 (cu ocazia cumpărării imobilului de către reclamant) pentru data de 23 Aprilie 1916, printr'o declarație scrisă de chiriaș pe contract;

Considerând că această declarațiune, a cărei autenticitate chiriașul nu o contestă, nu înseamnă altceva decât că durata contractului a fost redusă prin acordul părților; ea nu poate fi socotită drept o denunțare, de vreme ce denunțarea este un act care vine numai dela una din părți, în baza unui drept anume rezervat prin contract (sau prin lege), ceea ce nu există în speță;

Că, prin urmare, motivul denunțării contractului e nefondat și se respinge;

Având în vedere că, proprietarul, pe motiv că contractul este mai vechi decât Martie 1913, contestă chiriașului său dreptul de a beneficia de art. 37 din lege;

Văzând că contractul dintre părți (la dosar) este din 26 Oct. 1911;

Considerând că, chiriașul cu contract mai vechi de Martie 1913, nu poate beneficia de art. 37 din lege; aceasta rezultă;

a) Din termenii acestui articol, de vreme ce el dispune, trimițând expres numai la contractele prevăzute în art. 35 din lege, adică la contractele nu mai vechi din 1913;

b) Din logica economică a acestor texte, căci dacă e necontestat că pentru contractele mai vechi de Martie 1913 proprietarul poate mări chiria (la expirarea lor), nu se înțelege cum ar putea ajunge la aceasta, dacă s'ar recunoaște acestei categorii de chiriași dreptul de a rămâne în imobil. Legea pe de o parte ar da un drept și pe de alta ar ridica ea însăși sancțiunea aceluși drept, consecință care arată prin absurditatea ei, netemeinicia tezei chiriașului;

Având în vedere că pe lângă motivul că contractul său este mai vechi decât Martie 1913, motiv de altfel suficient pentru admiterea acțiunii, reclamantul proprietar mai invoacă și pe acela că el înțelege să se mute personal în imobilul său și că în asemenea caz chiriașul nu poate invoca beneficiul art. 37; apelantul din contră combate acest argument;

Considerând că art. 37 nepronunțându-se expres asupra unei asemenea caz urmează să fie interpretat și că interpretarea trebuie să fie cu totul restrictivă din cauza caracterului de excepționalitate a legii; cu alte cuvinte, dispoziția legii are să fie aplicată numai dacă prin această aplicațiune se realizează scopul legii;

Că scopul legii clar și precis exprimat în art. 35 este de a împiedica specula făcută de unii proprietari prin ridicarea nejustificată a chiriilor; iar art. 37 din lege, nu este decât complementul art. 35, de vreme ce este lesne de înțeles, că chiriașii n'ar fi putut beneficia de măsura limitării chiriilor, dacă nu s'ar fi ridicat proprietarilor și dreptul de a i sili să evacueze casa;

Considerând că această rațiune de a fi a legii (art. 35) nu există și în cazul când proprietarul voește să locuească el însuși imobilul său și că, deci art. 37 este inaplicabil în acest caz;

Considerând că prima obiecțiune ce face aci chiriașul apelant, și anume că legea nu distinge, este nefondată pentru că maxima *ubi lex non distinguit*, este un argument de logică pur formală, adică concludent numai atunci când e cert că legea a voit să nu distingă, pe când în legea de față, nu numai că nu se vede nicăeri voința legiuitorului de a nu distinge, dar, din contră, din debaterile parlamentare și în special din explicația dată de Ministru la Cameră se vede precis arătată voința de a se distinge, adică de a nu se aplica art. 37 proprietarului care voește să se mute el însuși în casă și cel puțin să nu se aplice acestui proprietar când contractul îi expiră la 23 Aprilie 1916, cum se petrece în speță;

Considerând că și a doua obiecțiune a apelantului anume că proprietarul nu asigură cu nimic că se va muta el însuși în casă, este nefondată, de vreme ce pe de o parte legea nu cere în acest caz vr'o garanție, și de vreme ce oricine are dreptul de a fi considerat că lucrează de bună credință. Proba contrarie pe care chiriașul are dreptul să o facă, și pe care dealtfel o

anunță în petiția de apel, dar n'o mai susține în debateri, ar fi în speță neeficace, fiindcă nu se vede cum sar putea stabili că nu există de pe acum o intențiune care are să se traducă în fapt numai în viitor (cum este intențiunea declarată a proprietarului de a se muta); singura sancțiune pentru cazul când proprietarul nu s'ar muta în casă, este dreptul fostului chirias de a-i cere despăgubiri pentru că l'a lipsit fraudulos de beneficiul ce'i acorda legea, cum și pentru alte daune, eventual corelative;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător C. A. Popescu, Tribunalul, respinge etc.

(s) Ș. Gogălniceanu; C. A. Popescu.

Grefier, (s) G. Olădescu

Judecătoria ocolului 7 București

Audiența din 17 Mai 1916

Carte de judecată civilă No. 822

Contracte de locațiune. — Acaparatori de imobile. — Art. 38 legea asupra măsurilor excepționale din 5 Aprilie 1916. — Tacită reconducție. — Anularea contractelor la termenul defipt de obiceiul locului. — Incasarea chirii de proprietar la termen. — Valabilitate. — Art. 1436, 1437. codul civil.

Contractele de locațiune încheiate cu acaparatorii, care sunt declarate nule conf. art. 38 l. excepțională, vor rămâne în vigoare până la termenele defipte de obiceiul locului conform art. 1436 și 1437 c. civ., pentru că prietarul care nu e în culpă și care a încasat chiria conform contractului, nu poate fi obligat la restituire. Aceasta pentru că legea excepțională nu poate să desființeze principiile fundamentale de drept civil.

Judecata,

Asupra acțiunii de față intentată prin petiția înreg. la No. 4282/916 de Maier Marcovici contra lui Maior C. Ștefanovici;

Având în vedere susținerile părților, debaterile urmate, lucrările și actele din dosar;

Având în vedere că din contractul de închiriere No. 11183/915, se constată că reclamantul a luat cu chirie imobilul pârâtului Maior C. Ștefanovici și din contractul No. 5314/915 se vede că a mai închiriat un alt imobil de la D-na Ciurcu, aceasta în scop de a specula sub închiriind la alte persoane cum constată actele de la dosar și cele stabilite din debateri;

Având în vedere că potrivit art. 38 din legea excepțională faptul acesta se socotește acaparare și toate contractele ce se găsește în ast-fel de condițiuni la 5 Aprilie 1916, data promulgării legii sunt nule de drept;

Având în vedere că conform dispozițiilor aceleiași legi, acapararea este considerată ca un delict supunând pe acaparator la pedeapsa închisorei, fapt care de șigur a determinat pe reclamant să pornească acțiunea de față; că dar chestiunea dedusă judecăței este a se vedea dacă acest fapt este suficient pentru obligarea pârâtului la restituirea unei sume de bani încasată pe drept, anterior legii excepționale; Considerând că această lege este de ordine publică cuprinzând dispozițiuni penale în partea care ne interezează, dar ca ori ce lege penală nu are putere de cât din ziua promulgării, ea nu poate deci aplica o pedeapsă acaparatorului care anterior a făcut un contract civil și slicit. cu atât mai mult nu poate găsi o culpă proprietarului căruia nu'i decretează pedeapsă nici la faptele posterior promulgării;

Considerând că dacă s'ar putea susține că acaparatorul ar deveni delictant de la 5 Aprilie 1916 prin tăcerea lui, nu tot ast-fel este cu proprietarul care nu are a răspunde înaintea dispozițiilor penale; că dar neexistând pentru dânsul această culpă, urmează a vedea dacă i se poate atribui o culpă civilă, fiindcă nimeni nu poate fi obligat la ceva dacă nu este în culpă;

Considerând că pârâtul conform stipulațiunilor din contract a primit de la reclamant în ziua de 30 Martie 916, rata chiriei până la 26 Octombrie 916. din care bani i se cere înapoi 478 lei pentru că contractul urmează a se declara nul; că, conform principiilor generale de la locațiune, cum între părți s'a urmat o tacită reconducție potrivit art. 1436, 1437, c. civ. locațiunea încetează observându-se termenele defipte de obiceiul locului, adică în speță contractul urmează a se declara nul pe ziua de 26 Octombrie 1916, acțiunea de față fiind pornită la 30 Aprilie 1916, adică posterior termenului de 23 Aprilie 916;

Considerând că această soluție poate fi singura care nu prejudiciază pe o parte care nu este în culpă și care poate fi opusă dispozițiunii legii excepționale, când conflictul derivă dintr'un contract care n'a luat ființă sub imperiul legii și când partea chemată în judecată n'are nici un fel de culpă și nici nu poate cădea în nici un mod în prevederile legii;

Având în vedere că scopul legiuitorului care a desființat acapararea a fost suprimarea unei clase de speculatori în vederea ușurării situațiunii chiriașilor, iar nici de cum suprimarea principiilor de drept civil, așa în cât interpretarea acestei legi nu poate fi alta de cât aceea că respectă drepturile celui ce nu a contravenit la ea; că dar întrucât Maiorul Ștefanovici și-a îndeplinit obligațiile de locator și a primit anterior legii chiria până la 26 Octombrie, nu mai poate fi ținut la restituirea ei, urmând ca legea excepțională să și producă efectele de la această dată, iar acțiunea, de față să fie admisă în parte recunoscându-se nul contractul pe ziua de 26 Octombrie 916, fără restituirea chiriei plătită;

Văzând și cererea de cheltueli pe care apreciind o fixează la 20 lei;

Văzând și art. 38 legea excepțională;

Pentru aceste motive judecata admite etc.

Jude (s) Ion M. Bottez

Grefier (s) I. M. rinescu

NOTĂ. — Hotărârea de față ni se pare și dreaptă și conformă cu legea;

În adevăr, un contract care a produs efect și s'a executat fiind conform legii din momentul executării sale, poate să fie desființat ulterior și să nu mai producă efecte în viitor, în urma desființării sale de lege, dar efectele produse în trecut nu mai pot fi revocate de un legiuitor conștient de misiunea sa.

Legiuitorul român este desigur posnaș prin ignoranța și prin sfidarea principilor juridice celor mai elementare, dar ori în ce caz nu se poate admite fără un text clar de lege, că el ar fi voit să atace drepturile câștigate. Banul însă ce a intrat în mod legal în stăpânirea unei persoane conform unei convențiuni licite în momentul contractării, este bine intrat, și nu mai poate fi scos de cât cu prețul celei mai monstruoase violări a principiilor juridice.

Chiar stricarea pe viitor a efectelor unui contract, legal în momentul confecțiunii sale, este periculoasă și poate aduce ruina omului celui mai prevăzător.

Să dăm un exemplu.

Arendez o moșie cu 50.000 lei pe an, care

înainte era arendată cu 30.000 lei. Crescându-mi venitul și nefiind un Arpagon închiriez și eu o casă în oraș cu 8000 lei pe an, arvunesc un loc și tocmesc un constructor pentru o casa de 200.000 lei îmi comand un automobil și mi fac bugetul ca un om cu 50.000 lei venit pe an, aproape îndoit de ce aveam mai înainte. Legiuitorul însă într'un interes public crede de cuviință să mi reducă venitul din noul contract, la acel pe care eu l'aveam în contractul anterior, adică la 30.000 lei; înțelegeți oare, la ce perturbațiune este adus bugetul meu în atare caz? Obligațiunea arendașului față cu mine dispare sau e redusă, iar toate obligațiunile mele făcute pe această bază rămân în picioare. Aceasta e o adevărată ruină pentru omul cel mai înțelept;

Dar în fine acest lucru de și e nedrept se mai poate concepe, i se poate spune înțeleptului proprietar: de viitor nu e niminea sigur și numai ceiace pozezi, *ce e în mână nu e minciună.*

Dar când o persoană a încasat suma în mod legal conform contractului, a veni cu legea și a o obliga să restituie ceiace a încasat în mod legal, este mai rău de cât o hoție, fiind că de hoție se apără și omul singur și-l apără și legea, dar de lege cine voiți să apere pe un om? Dupe zisa scripturei: *Când se va strica sarea cu ce se vor mai săra bucatele?*

Când s'a încasat o sumă în mod legiuit, încă de la Romani se admitea nerestituirea, fiindcă cel care a încasat-o *lautius vixit* și ar fi periculos ca omul să nu mai aibă siguranța de lucrul său că este al său, de banul pe care l'are că se poate folosi de el.

Contractul este o expectativă garantată de lege, care poate uneori să retragă garanția cu foarte mare prudență, însă banul din punga omului este o proprietate de drept natural, și Constituțiunea garantează proprietatea chiar contra atacurilor legiuitorului. Codicile civil de asemenea admite restituirea lucrului nedatorat, iar nu ceiace a fost plătit fiind datorat.

De aceea găsesse că această carte de judecată este bine dată, ea respectă atât legile cât și principiul de echitate.

I. TANOVICEANU

Judecătoria ocolului VII București

Audiența dela 8 Iulie 1916

Cartea de judecată civilă No. 966

Contract de locațiune. — Acaparator de imobile — Subchiriași — Anularea contractului. — Ce anume chirie trebuie să plătească subchiriașii proprietarului? — Art. 38 din legea asupra măsurilor excepționale.

Când se anulează contractul de locațiune pentru acaparare, subchiriașii vor plăti proprietarului chiria inițială conf. art. 38 legea excepțională.

Pentru stabilirea prețului inițial, instanța trebuie să țină seamă că renașe în sarcina proprietarului unele obligațiuni pe care le avea de îndeplinit locatarul principal. Acestea toate se evaluează în bani și suma rezultată se repartizează la subchiriași ca adaos la chiria ce i-ar fi revenit fără ele.

Judecata,

Asupra acțiunii de față după legea proprietarilor făcută prin petiția înreg la No. 5069/916 de Ioan C. Pîlidi personal și ca procurator al lui Gh. Orghidan în contra lui M. Veinberg pentru plata de chirie și evacuare;

Având în vedere lucrările și actele din dosar desbaterile urmate și susținerile părților;

Având în vedere că după cum nu s'a contestat de părți, reclamantul a închiriat cu contractul vizat la 27 Martie 1914 lui Ilie Corn imobilele din strada Florilor 12, 14, 17, 19, și 18 colț cu Ioan 2 pe preț de 22 000 lei anual și că acest contract a fost anulat judecătorește fiind că locatarul acaparator a căzut sub prevederile legii excepționale;

Având în vedere că conform disp. art 38 din legea excepțională în acest caz sub chiriași urmează a plăti proprietarilor prețul chirii fixate în contractul principal inițial pe durata sub închirierii;

Având în vedere că părțile au convenit pentru stabilirea datelor necesare să se servească de actul de expertiză întocmit de d-l expert C. Iarca într'o afacere similiară (dosarul No. 1820/916.)

Considerând că întrucât legea reduce contractele subchiriașilor la prețul inițial, chestiunea dedusă judecăței este: ce se poate înțelege în speță prin preț inițial?

Considerând că în contractul dintre reclamant și acaparator era prevăzută suma de 22 000 lei cu unele obligațiuni rezultate din contract și din lege, cari obligațiuni nu au trecut prin nici o convenție sublocatarilor;

Considerând că atunci când reclamantul a convenit să primească o sumă de bani dela o singură persoană a înțeles să-i profite pe de-a întregul abandonând locatarului sarcinile puse atât expres cât și rezultate din natura contractului, fără a mai avea nevoie să îngrijească de administrație, contabilitate, strângerea veniturii, întreținere, pază, reparații locative și orice ar fi fost nevoie să se facă în prezența altei persoane de cât a reclamantului;

Având în vedere că în evaluarea acestor cheltueli s'a numit expertiza care, ocupându-se amănunțit de fie care capitol în parte, a conchis în ce privește pe părâtă că urmează să beneficieze de o reducere de 9 la sută din ceiace plătește actualmente, adică mai puțin 10% din ceia ce a redus reclamantul atunci când a cerut 135 lei pe trei l'nni dat fiindcă contractul acaparatorului cu subchiriașul este în sumă de 600 lei anual;

Având în vedere că în afară de aceste cifre este temeinică și cererea pentru scăderea lor, așa în cât urmează ca din prețul contractului să se facă reducerea de 10% așa cum a făcut reclamantul;

Având în vedere că în ce privește acordarea garanției, este incontestabil că aceasta fiind prevăzută în contractul inițial, care rămâne în vigoare, urmează a fi considerată ca o obligație contraactuală trecută la subchiriași de a cărei lipsă se va putea prevala reclamantul când va crede de cuviință, cu condițiunea să o ceară, ceiace nu a făcut în acțiunea de față;

Având în vedere că în ce privește rezilierea și evacuarea cerută pe 23 Iulie a. c. judecata luând în seamă că părâtul nu știa ce chirie trebuie să plătească, că nu a fost pus în întârziere decât prin acțiunea făcută posterior termenului de 23 Aprilie și că a depus lei 100 în ziua intentării acțiunii, urmează a respinge aceste puncte din cerere, admitând acțiunea, numai în parte în ce privește plata sumei de 135 lei;

Văzând și cererea de cheltueli de judecată pe care apreciind o fixează la suma de 30 lei;

Văzând și art. 38 legea excep. și 140 din procedura civilă;

Pentru aceste motive judecata admite, etc.

Judecător, (s) Ion M. Bottez

Grefier, (s) I. Marinescu

NOTĂ. — Legea nesăbuită a chiriilor dă mult de lucru instanțelor judecătorești.

Prezenta carte de judecată are o mare importanță, fiindcă stabilește un principiu de echitate care nu prea reese din lege, și prin urmare dacă va face jurisprudență, cinstea va fi a magistraturei, instituțiune sfântă, iar nu a politicianilor care fac legile proaste, fiindcă nu se gândesc decât la afaceri.

Judecătorul pune un principiu foarte drept.

Voește legiuitorul să lovească pe acaparator pe care 'l consideră un flagel social? Să admitem pentru un moment că această lovire ar fi dreaptă, totuși proprietarul nu poate fi culpabil din cauză că închiriază unui subînchirietor profesionist.

În adevăr, presupuneți un proprietar care are mai multe imobile de dat cu chirie; de sigur că nu poate fi socotit un flagel și acel proprietar fără de care chiriile ar fi mai scumpe, căci împușinarea ofertei are de rezultat suirea prețului mărfii. Dacă însă proprietarul, fie din cauza vârstei, fie din cauză că are alte ocupațiuni, se adresează la un subînchirietor fie profesionist (așa zisul acaparator) fie întâmplător, credem că acesta e în dreptul său. De exemplu, nimeni nu va socoti incorect din partea mea ca, spre a putea lucra mai mult pentru școală și pentru știință, în loc de a închiria în parte fie-care apartament din imobilele mele, le-aș fi închiriat odată în bloc uneia or mai multor persoane, mulțumindu-mă cu un preț mai mic. Orice persoană în lume are drept să vândă în total, cu ridicata sau cu amănuntul.

Prin urmare, proprietarul are drept să închirieze la un subînchirietor; legea însă 'l împiedică să închirieze la un subînchirietor profesionist pe care 'l califică acaparator.

Să vedem ce fel de animal este acaparatorul. Este el atât de periculos precum vrea să ne facă să credem legiuitorul?

Că sunt unii dintr'ânșii astfel este incontestabil, dar mă întreb care din meserii nu are mizerabilii săi? Chiar cele mai frumoase, ca clerul, magistratura, profesoratul, nu au specimene care ar merita ștreangul?

Să luăm dar pe profesionistul obișnuit, de subînchirieri?

Face el vre-un serviciu?

Evident că da proprietarului. Mai întâi 'i economisește timpul de a face contracte și de a veghea executarea lor cu o mulțime de persoane. Mai face serviciul că, deși plătește o chirie mai mică, dar fiind solvabil evită perderile proprietarului, rezultând din neplata chiriei, și în același timp pe el 'l privește riscul neînchirierii parțiale or totale a imobilului. În fine proprietarul scapă și de plictiseala unor chiriași, care totdeauna când aduc chiria par a considera că fac o grație proprietarului, și în consecință 'i cer neconținute reparațiuni, chiar acelea pe care legea le pune în sarcina chiriașului (reparațiuni locative). Acestea sunt serviciile aduse proprietarului; indirect prin aceasta se aduc servicii și chiriașilor, fiindcă dacă meseria de proprietar închirietor devine mai plăcută, evident că se înmulțește numărul acestor proprietari și prin aceasta se scade chiria.

Că închirietorul profesionist câștigă și el ceva, lucrul este evident; dar în ce meserie nu se câștigă?

În orice caz nu câștigă așa numiții acaparatori atât cât câștigă industriașii de încălțăminte, de zahăr, de cue, unii băcani, și chiar unii politicieni vârați prin consiliile de administrațiune. Și, când e vorba de muncă și servicii aduse societății, de sigur că mai mult muncesc și riscă acești acaparatori de cât industriașii și politicieni din consiliile de administrațiune!

Dar să lăsăm pe acaparatori și să revenim la proprietari, și prin urmare la cuprinsul cărții de judecată.

Evident că dacă proprietarul a lăsat prețul mai scăzut pentru închirierea imobilelor sale, este din cauză că a voit să-și economisească timpul și munca; altfel se vinde cu ridicata și altfel cu amănuntul. Legiuitorul 'i strică însă contractul unic, în bloc, și 'l obligă la o mulțime de contracte, și prin urmare la un adaus de muncă. De ar însărcina proprietarul un îngrijitor, or un procurator cu afacerile sale și totuși va trebui să-i plătească 5% or 10% din produsul locațiunii. Prin urmare este firesc ca, proprietarul să nu se mulțumească de la chiriașul parțial cu același preț pe care 'l primea de la chiriașul unic, așa zisul acaparator. Dacă proprietarul a pus un preț mai mic de locațiune chiriașului unic, motivul este fiindcă trebuia să-i lase și lui posibilitatea de a câștiga ceva ce echivalent al muncii și riscurilor sale.

De aceia evident că, dupe sfânta dreptate chiriașul parțial nu are drept să beneficieze de reducerea chiriașului general și unic, fiindcă el nu prezintă proprietarului aceleași garanții și nu-i face aceleași servicii.

Așa în cât dupe echitate prezenta carte de

judecata este demnă de laudă, și magistratul trebuie felicitat.

Însă cugetat'a legiuitorului la acest principiu de dreptate ?

I-am face prea mare onoare ca să răspundem afirmativ. În realitate legiuitorul nu s'a preocupat de cât de chiraș, și voind să lovească în acaparator, a lovit poate și mai greu pe proprietar.

Ne vom mira oare de acest lucru ?

Dar ce exemplu mai lămurit de vandalism legislativ de cât cestiunea timbrului contractelor cu acaparatorii, care n'au produs efect fiind făcute în luna anterioară promulgării legii, și care ministerul de finanțe refuză să le restituie, deși am atras atențiunea asupra acestei nedreptăți prin un articol publicat în *Curierul judiciar* ? *) Se poate o mai mare nedreptate de cât să ridici efectul unui contract valid în momentul contractării, însă să nu restitui timbru ?

Aceasta e o curată hoție făcută pe cale legislativă !

Am atras atențiunea la doi miniștrii, din care unul vechi prieten, și de un caracter foarte frumos, și totuși până azi lucrul persistă, fiindcă legea n'a rezolvat acest punct.

Tot astfel e și cu cestiunea rezolvată de prezența carte de judecată; echitatea incontestabil este de partea ei, însă e foarte îndoios că aceasta a fost intențiunea or voința legiuitorului. Pentru aceasta ar fi trebuit ca, legiuitorul să aibă cunoștiințele, timpul și sufletul drept al judecătorilor. Nici una însă din aceste calități și împrejurări nu se găsește, la legiuitorii noștri, de aceea nu credem că soluțiunea dată de judecător exprimă spiritul și voința legiuitorului.

Și în astfel de împrejurări ce trebuie să facem ? Să criticăm ? Să lăudăm o hotărâre conformă cu echitatea, dar contrarie dacă nu literii legii, cel puțin intențiunii legiuitorului ?

Nouă ne e frică de orice hotărâre care nu e dată conform legii. Legea ori bună ori rea, făcută de Moisi, de Licurg or de un vagonist contra bandist, trebuie respectată. Idealul meu este respectul legii, care e o instituțiune sfântă, și înfierarea legiuitorului, care uneori este un ignorant, alteori un mișel, și adeseori și una și alta.

De aceea eu prefer și propoveduesc chiar respectarea legilor sale. Nu am însă puterea, de a critica hotărârile care exasperate de nedreptatea legiuitorului fac să pătrundă echitatea în lacunele legii.

Vom da un exemplu:

Negreșit judecătorii de ocol violează legea când aplică circumstanțele atenuante în materie

de contravențiuni; de aceea noi am aprobat jurisprudența Curții noastre de casațiune care a admis soluțiunea contrarie. Însă atât de absurd este ca pentru rănirea prin imprudență a unui animal domestic să nu se poată da mai puțin de 15 lei amendă, iar pentru rănirea ori uciderea prin imprudență a unui om să se poată da prin aplicarea circumstanțelor atenuante o pedeapsă de 5 lei amendă, în cât niminea nu poate critica pe judecătorii de ocol, că nu urmează prescripțiunea legii și jurisprudența Curții de casațiune.

Tot astfel și în cazul de față. Am oarecare rezerve în privința hotărârei; judecătorului însă îi strâng mâna și îl felicit.

Dacă la unele legi, puține din fericire, judecătorul nostru cu spiritul său de dreptate, poate că le mai taie colțurile, la celelalte însă este o fericire pentru justițiabil că găsește un suflet la acel care aplică legea.

Bodin în renumita lui operă „De la République“ scrie aceste înțelepte cuvinte:

„Il ne faut pas que le magistrat ploye la loy, și fort qu'elle se rompe, *encore qu'elle semble fort dure*, quand elle est assez claire de soy-même“ (Cartea V. 6. p. 1014, edit. 1583.)

Din fericire magistratul nostru nu a căleat această regulă; fiindcă legea nefiind destul de clară, nu se poate zice că a aplecat-o atât de mult în cât să se rupă.

Magnaudismul ca profesiune și reclamă e detestabil, ca revoltă sufletească și avertisment dat legiuitorului e foarte folositor.

I. TANOVICANU

Judecătoria rurală T.-Măgurele

Audiența din 7 Mai 1916

Carte de judecată civilă No. 276

Al. Dulescu cu Anghel Voiculescu

Contract de locațiune verbal.—Art. 35 și 37 din legea asupra măsurilor excepționale din 5 Aprilie 1916.—Art. 1 din codul civil.

Legea asupra măsurilor excepționale din 5 Aprilie 1916 a prelungit de drept, pe toată durata războiului și un an după încheerea păcii, contractele de închiriere existente la promulgarea ei. Această lege este creată în interesul chiriașilor, numai lor le este lăsată facultatea de a se folosi de ea sau de a renunța la contract denunțându-l în termenile arătate, nu și proprietarul.

Judecată,

Considerând că, conf. art. 37 din legea excepțională, contractele de închiriere prevăzute la art. 35, existente la promulgarea legii, sau cari se vor încheia după promulgarea legii, se prelungesc de drept pe toată durata războiului European actual și un an după încheerea păcii, dacă chiriașul vrea să se folosească de dispozițiile legii și dacă nu a denunțat contractul cu termen mai mare de 1 an, cu trei luni înainte de Sf. Gheorghe

*) A se vedea No. 39/1916, pag. 313

și Sf. Dumitru, și în termenul obiceiului locului la contractele cu termen mai mic de un an;

Considerând că legea excepțională fiind creată în interesul chiriașilor, numai lor le este lăsată facultatea de a se folosi de ea, sau de a renunța la contract denunțându-l în termenele arătate. Proprietarul nu poate avea acest drept, este ușor de înțeles, căci alt-fee dispozițiile legii cu caracterul ei cu totul excepțional, ar fi iluzorii, intru-cât nici un contract nu ar mai fi prelungit fără voința proprietarului;

Considerând că art. 37 din legea excepțională, prevede că, vor fi prelungite, atât contractele existente la promulgarea legii (numai să nu fie mai vechi de 1 Martie 1913), cât și cele ce se vor încheia posterior promulgării;

Considerând că, deși art. 1 din codul civil stabilește că legea dispune numai pentru viitor, totuși poate să aibă putere retroactivă, când legiuitorul printr'un text formal i-a conferit acest caracter; că, neîndoios că, atunci când legiuitorul nu explică îndeajuns caracterul de retroactivitate sau neretroactivitate al legii, judecătorul pe cale de apreciere nu ar putea să-i fixeze această calitate, fără să nu lovească în siguranța și garanția legilor;

Considerând că legiuitorul excepțional prelungind

contractele existente la promulgarea legii, a făcut să reiasă în mod clar dorința de a da legii puterea retroactivă, în interesul și salvagardarea unor stări sociale excepționale;

Că așa fiind, nu se mai poate zice că, contractul fiind anterior legii nu mai poate fi prelungit când chiriașul cere acest lucru, cu atât mai mult în speță, unde din mărturisirea părâtului necontrazisă de reclamant, se stabilește că, motivul cererii acestuia a fost că, locatarul s'a opus la sporirea chiriei pretinsă de reclamant;

Considerând că, de și în speță este vorba de un contract de locațiune verbală, ce nu i-se poate da curs până nu se vor plăti taxele de timbru și amendă conform art. 31 și 52 din legea timbrului, totuși, întrucât a fost prelungit conform art. 37 din legea dela 5 Aprilie 1916, urmează a se aplica art. 41 din aceeași lege, care interzice întreruperea cursului justiției din cauza lipsei sau insuficienței timbrului, aceste taxe urmând a se plăti ulterior;

Că, dar, urmează a înainta numai copie după prezenta hotărâre d-ului Administrator financiar respectiv spre a o avea în vedere la vreme.

Pentru aceste motive, judecata respinge etc.

Judecător, (s) Const. Ceacăran

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE *)

CASATIE S. I

Recurent Anton Ionescu prin d-l avocat A. Dimitriu.
Intimată Soc. Regina Elisabeta prin d-l avocat C. Marinescu.

Timbru. — Cărei taxe este supus recursul făcut contra unei sentințe a tribunalului, dată asupra unui apel civil într'o acțiune mai mare de 1500 lei? — Art. 124 din legea jud. de ocol din 1907; art. 25 și 26 din legea timbrului.

Articolul 124 din noua lege a judecătorilor de ocoale, care a mărit competența acelor instanțe, prevede că toate acțiunile pentru o valoare mai mare de 1500 lei rămân supuse taxelor de timbru ca și cum ar fi introduse la tribunalele de județ.

Prin urmare, recursul făcut contra unei sentințe date de Tribunal, în apel, asupra unei acțiuni prin care s'a cerut suma de 5000 lei daune, trebuie să fie făcut pe timbru fix de 25 lei și cu taxa specială de 200 lei; iar dacă recurentul nu justifică la primul termen, așa cum cere art. 26 legea timbrului, plata amendei egală cu de 3 ori taxele speciale datorite, recursul trebuie să fie declarat nul (Cas. s. I, decizia No. 217 din 19 Aprilie 1916, prin care s'a anulat recursul făcut contra sentinței Trib. Dâmbovița No. 165/913).

CASATIE S. II

Recurent Ministerul Industriei și Comerțului prin d-l avocat I. Crătunescu.
Ministerul public prin d-l Procuror Fr. Papp.

Măsuri și greutăți. — Contravenție. — Hotărâre achitătoare. — Recurs făcut de avocatul statului. — Neadmisibilitate.

Avocații statului sau verificatorii de măsuri metrice au dreptul numai de a sta în judecată în materie de con-

travențiuni la legea măsurilor și greutăților, întrucât amenziile pronunțate de instanțele judecătorești se înscriu în bugetul Ministerului Industriei și Comerțului. De aci însă nu rezulta că verificatorii sau avocații statului ar avea și dreptul de a pune concluziuni asupra pedepsei, sau de a face apel sau recurs în ce privește aplicarea pedepsei, deoarece nicăiri legea nu le-a acordat acest drept.

Prin urmare, recursul contra hotărârei achitătoare făcut de avocatul statului, iar nu de procuror, este inadmisibil, căci exercițiul acțiunii publice, care cuprinde toate actele necesare pentru a obține pronunțarea unei pedepse contra autorului unei infracțiuni, îl are în principiu numai Ministerul public, afară de cazurile când legea a prevăzut altfel. (Cas. s. II decizia penală No. 561 din 11 Martie 1916, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei No. 358/915 a Curții de Apel din Galați Secția II).

CASATIE S. III

Recurent Ion P. Moșneanu asistat de d-l avocat Curpen.
Intimat Ministerul de Finanțe prin d-l avocat C. Marinescu.

Contravenție vamală. — Apel la tribunal. — Timbru de 30 bani. — Art. 17 al. I leg. timbrului.

În lipsa unei dispozițiuni în legea timbrului sau în vre-o altă lege, care să scutească de timbru cererile de apel la tribunal în materie de contravenție vamală, urmează că asemenea cereri să fie timbrate cu timbru fix de 30 bani, potrivit art. 17 al. I din legea timbrului, care este general și cuprinde toate petițiunile adresate ori-cărei autorități. (Cas. s. III decizia No. 239 din 27 Aprilie 1916 prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței No. 354/915 a Trib. Mehedinți Secția II).